

Dzīves ieceres un izmantotās iespējas.

Katram cilvēkam ir savas dzīves ieceres, kuras viņš vēlas īstenot. Daļai tas izdodas, daļai neizdodas... Kāpēc tā?

Vieni saka: "Dzīve tagad tik dārga, laiki grūti-.....".

Otri "...šoreiz man gandrīz izdevās, tagad saprotu kā vajadzēja darīt...", "jāpamēģina vēl reizi, domāju ka izdosies..."

Dzīvē laiku pa laikam ir grūtībām, un svarīga ir mūsu attieksme – vai mēs varam ko mainīt? Ikvienas pārmaiņas izmaina ierasto dzīves ritējumu un rada nedrošību, un to nav viegli izturēt. Lai kaut ko iegūtu no kaut kā ir jāatsakās, kaut kā beigas vienmēr ir kaut kā jauna sākums.

Kāda ņipra pensionāre dažus gadus atpakaļ teica, ka viegli neesot, tomēr dzīvē ir arī prieks, tikai ne visi to spēj sajūst. Var teikt ka cilvēkos vērojama divējāda attieksme pret dzīvi: viena **pozitīva**, otra **negatīva**.

Ja cilvēks iestrēgst dzīves negatīvajā "kanālā" un nespēj ap sevi saskatīt nekā jauka un iepriecinoša, tad viņam ir grūti palīdzēt. Kādēļ? Tādēļ, ka atrodoties negatīvajā "kanālā" zūd saikne ar sava iekšējā spēka avotu jeb resursiem, kuri atrodas pozitīvajā dzīves "kanālā". Cilvēki, kuru domas ir negatīvajā "kanālā" žēlojas, tomēr nepieņem palīdzību. Runa nav par naudas pabalstu, bet gan atbildības ņemšanu uz sevi. Cilvēki dažādi saprot palīdzību, bet otrs nevar palīdzēt, ja pats negrib kaut ko darīt.

Īstenotās dzīves ieceres lielā mērā saistītas ar mūsu pieredzi. Ir liela atšķirība vai tu to **zini** vai esi **pieredzējis**. Ne velti vislabāk saprast un sniegt atbalstu var tas cilvēks, kurš pārdzīvojis līdzīgas grūtības un nav salūzis zem to nastas. Tikai pieredzes ceļā cilvēks iegūst ticību saviem, bet ne ārējiem spēkiem.

Paļaušanās tikai uz ārējiem spēkiem ir tieksme neuzņemties atbildību par savu ieceru īstenošanu. Tas ir kā anekdotē par lielajiem plūdiem, kur vīrs sēž uz applūdušās mājas jumta un nekāpj ne laivā, ne heliķopterā un saka, ka gaidīs, kad Dievs izglābs. Pēc nonākšanas debesīs izrādās, ka tieši Dievs sūtījis gan laivu, gan heliķoteri, bet viņš tos nav izmantojis.

Zināšanas mums **iedod**, un tās mēs saprotam ar prātu. Pieredze ir tā pie kuras **nonākam**, un tā sevī nes 3 nozīmīgas, savstarpēji saistītas sadaļas: *domas, jūtas un izpratni par paša rīcību* dažādās situācijās. **Bērns vecāku atbalsts un ticība sava bērna spēkiem vairo pārliecību- es to varu!**

Piemēram, bērns novēro, ka vecāki nenolaiž rokas un meklē risinājumu arī ļoti grūtos dzīves brīžos. Šādas ģimenēs vecāki mēdz teikt: "Ja esi pakritis- celies un ej tālāk", "Nekad nav tik grūti, lai nevarētu atrast izeju".

Bērna **pieredze** ir tāda, ka nonākot grūtībās ir iespējams atrast risinājumu un tās **milzīgā vērtība ir -- ka es pats tiku galā.**

Pazīstu jauniešus no dziļiem laukiem, kuru vecāki nevar apmaksāt studijas augstskolā, tomēr viņi atrod darbu, strādā un mācās vienlaicīgi – meklē ceļus kā sasniegt iecerēto. Šādā situācijā jauniešiem no daudz kā jāatsakās, bet tā ir viņa dzīves realitāte. Tiklīdz cilvēks ir pieņēmis savu realitāti, viņam parādās iespēja to uzlabot. Lielākoties dzīvē ir tā, ka līdzko esam pieņēmuši lēmumu parādās palīdzība.

Veci cilvēki saka, ka dzīve paiet ātri un vērtīgi nodzīvots mūžs ir tāds, kura laikā cilvēks paguvjis īstenot vismaz daļu no saviem sapņiem.

Lielāko daļu iespēju mēs paši sev aizliedzam- baidoties kļūdīties, uzskatot ka tas nav iespējams u.t.t. Uzdrošināšanās nozīmē neiestrēgt dzīves negatīvajā “kanālā”, laiku pa laikam skatīties uz dzīvi pozitīvi un censties pamanīt un izmantot iespējas, kuras mums piedāvā dzīve. Jo palaistās iespējas varētu sniegt papildījumu.